

FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA DELS SANTS JUST I PASTOR

Sant Just Desvern, 17 de Juliol de 2011. N° 29

67 ANIVERSARI

Aquests són els anys que fa que el nostre temple parroquial va ser dedicat al culte, pel bisbe de Barcelona Mns.Gregorio Modrego, i a honor dels dos germans màrtirs Sant Just i Sant Pastor.

La dedicació d'un espai per a dedicar-lo al culte, sempre és una celebració que a més de dignificar un edifici com a lloc a on es reuneix la comunitat, dignifica a aquesta perquè és un reconeixement de que hi ha una realitat de creients que volen celebrar els seus actes religiosos a través de la litúrgia.

Aquests espais dedicats esdevenen nomenats esglésies, perquè son els espais a on l'Església (mot que vol dir reunió) es reuneix per a dur a terme trobades d'expressió de la fe en Jesús.

A més se'ls concreta un títol d'identificació amb un titular com a patró d'aquella església local o bé es continua amb el que històricament ha estat coneguda aquella església.

En el nostre cas, que ja el coneixem, val a dir que a més les relíquies que es van enterrar dins la gran llosa que forma l'altar major, coincideix que són dels màrtirs titulars i que, amb permís del bisbe de Barcelona, varen ser extretes del reliquiari de la parròquia dels Sants Just i Pastor, de l'esmentada ciutat.

La dedicació solemne es feu el 14 de Maig de 1944, però nosaltres ho celebrem el 17 de Juliol. La raó està en que el que era rector de la parròquia aleshores, Mn. Antonino Tenas va demanar autorització al bisbe per canviar la data de celebració per la que coincidia amb la consagració de l'altar anterior a la seva destrucció l'any 1936.

Com espai de culte, el temple ja s'havia inaugurat el 3 de Març de 1940, quan finalitzaren les obres de restauració i en aquella ocasió foren beneïdes i col·locades al seu lloc les quatre campanes, anomenades: Justa, Pastora, Josepa i Raimunda.

Aquest lloc i casa del culte cristià acupa un espai important en la geografia del poble, és vist i visitat per tothom qui vulgui. És emblema d'una fe, d'una comunitat de persones, és lloc d'acollida i punt de referència...Però el més important, som les persones que ens movem, reunim, preguem, lloem Déu, celebrem els sagraments...En aquesta diada volem ressaltar aquesta condició nostra perquè compreguem que els qui fem servir aquest espai dedicat al culte del Senyor, hem de ser conseqüents presentant a tothom que no es tracte de reunir-se només, sinó de ser una Església viva, una Església que posa en pràctica el que celebra, una Església que enmig de la vida quotidiana presenta els valors de l'evangeli. A honor i lloança de Déu fem les nostres celebracions. A honor i lloança de Déu ha de ser la nostra vida perquè estimem tothom i oferim al Senyor les nostres obres com un autèntic "martiri" cada dia, que vol dir donant testimoni del que creiem i que tothom qui vulgui ho pugui veure.

Mn.Joaquim Rius

Leemos en el evangelio de Mateo varias parábolas acerca del Reino de Dios. Jesús hacía el esfuerzo de explicarse con parábolas al mismo tiempo que provocaba a su auditorio para que se hiciese preguntas fundamentales. La parábola de la cizaña, por ejemplo, es una doble llamada: Dios es juez, solo Dios es juez.

El campo es el mundo, y en el mundo está mezclado el bien y el mal, de forma que no son fáciles de distinguir. Solo cuando se forma la espiga, cuando aparecen los frutos, se ven las diferencias. Nosotros tenemos la costumbre de juzgar por apariencias, de valorar a las personas de forma superficial. Muchos consideran normal formarse una idea de la gente apenas la han conocido, y en seguida decidir si esa persona les cae bien o mal. Anhelamos un mundo mucho más simple, blanco y negro, como una peli de buenos y malos, pero la realidad no es así; ni siquiera nosotros mismos somos así. La mayoría de la gente tiene experiencia de entrega y de egoísmo, de amor y odio, de bondad y de maldad.

Los criados que le proponen al dueño arrancar en seguida la cizaña piensan con lógica (de hecho, así se hace en realidad en agricultura), pero la parábola sorprende: dejad que crezcan juntos, al final, solo al final, se verá.

Los criados somos nosotros, a veces muy voluntariosos para extirpar el mal del mundo, incluso con el peligro de arrancar también el bien. Lo llamamos "mal menor", "daños colaterales". ¡Menos mal que Dios no piensa como nosotros! A nosotros nos toca velar, estar vigilantes, anunciar y proponer su palabra, motivar y animar a los demás a seguirla, pero nunca imponerla, ni creernos en posesión del bien y del mal, ni discriminar entre buenos y malos. La parábola quiere dejar claro que solo Dios es juez y nosotros no somos Dios. El juicio es una realidad que la Biblia anuncia con frecuencia, llamándonos a la coherencia de vida, a la sinceridad de corazón, al seguimiento de Jesús. Pero el Juez solo es Dios. Solo él sabrá cómo hará el juicio y cuál será su veredicto.

bibliaivida.com

■ INTENCIONS DE MISSA:

DISSABTE:16	20h.	
DIUMENGE:17	11h.	Aniversari dedicació de l'església Parroquial
	13h.	
DILLUNS:18	20h.	
DIMARTS: 19	20h.	
DIMECRES:20	20h.	
DIJOUS:21	20h.	
DIVENDRES:22	20h.	
DISSABTE:23	20h.	Núria Gaig
DIUMENGE:24	11h.	Esposos Joan Gallart i Francisca Malaret; Gabriel Florença.
	13h.	

■ REUNIONS:

DISSABTE dia 16, a les 21h. Preparació Baptismes.
DIJOUS dia 21, a les 17'30 h. grup "Nostra Dona".